

မြတ်ငြိမ်း

အမှတ်မထင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရကလေးများ

CHOCOLATE FOR A TEEN'S HEART

KAY ALLENBAUGH

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းမငယ်ကလေးများ၏
နလုံးသားထိခိုက်ပွန်းရှာသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများ

ဤတအုပ်၏ ထူးခြားချက်မှာ
 ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းမငယ်ကလေးများ၏
 နှလုံးသားထိခိုက်ပွန်းရှာသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများဖြစ်၏။
 နှလုံးသားရေးရာများဆို၍ သူတို့ကလေးတွေ၏
 ချစ်ရေးချစ်ရာအကြောင်းများသာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့တစ်တွေ၏
 ချိုမြိန်သော၊ ရွန်းပသော ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်
 အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၏။
 နောက်တစ်ချက် ထူးခြားသည်မှာ သည်းနရွယ်အတွေ့အကြုံများကို
 ပြန်လည်မျှဝေသူအားလုံးသည် သည်းနရွယ်ကလေးများ
 မဟုတ်တော့ခြင်းပင်။
 သည်းနရွယ်ကို လွန်၍ အိမ်ထောင်ရှင်တွေဖြစ်၊
 ကလေးအမေဖြစ်နေသူများလည်း ပါဝင်ပါသည်။
 သူတို့၏ သည်းနရွယ်အတွေ့အကြုံကလေးများကို
 ပြန်လည်မျှဝေထားခြင်းဖြစ်၏။

မြတ်ငြိမ်း

အမှတ်မထင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
 အမှတ်တရကလေးများ

**CHOCOLATE FOR
 A TEEN'S HEART**
 KAY ALLENBAUGH

 MN0041
 1,500.00KS

mgcde.com

အမှတ်မထင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရကလေးများ ပြတ်ငြိမ်း
စာမျက်နှာ ၂၀၃ မျက်နှာ၊ ၁၀ စင်တီ x ၁၆.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊
၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊
၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဇူလိုင်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၅ ခုနှစ် သဟဇာတစာပေထုတ် ပထမအကြိမ်မူ။

ရောင်းစျေး ၁ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ	(က)
၁။ တေးဆိုလို့ နှိုးပါ့မယ်	၁
၂။ လိပ်ပြာ စန်း	၁၁
၃။ မေမေ ပွေလီ	၁၉
၄။ ချိန်းတဲ့ ည	၂၄
၅။ အသန့်စင်ဆုံး လွတ်လပ်မှု	၃၃
၆။ ပြီးပြည့်စုံသူဆိုတာ မရှိ	၄၄
၇။ မိမိသာ အခရာ	၅၀
၈။ နောက်မြီးဆွဲ ခရီးသည်	၆၅
၉။ ရင့်ကျက်လာခြင်း	၇၇
၁၀။ စိမ်းရောင် ပြယ်လွင့်ခြင်း	၈၄
၁၁။ နောက်တစ်ခါ မပြောတော့ဘူး	၉၃
၁၂။ အသည်းချင်း ဖလှယ်	၁၀၂
၁၃။ ဘဝအားမာန်ကို ရရှိခြင်း	၁၁၀
၁၄။ ကောလိပ်ကျောင်းသားအမေ	၁၂၅

၁၅။	သန်းခေါင်၏ ဟိုမှာဘက်	၁၃၂
၁၆။	အတွေးသစ် အမြင်သစ်	၁၄၂
၁၇။	အမနာပ ပြောကျင့်	၁၅၀
၁၈။	မြမြသော ခြေလှမ်းများ၏ ဦးတည်ရာ	၁၆၂
၁၉။	ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့	၁၇၂
၂၀။	ပန်းအဝင် ပီတိ	၁၇၉
၂၁။	လိပ်ပြာနို့ အက	၁၉၂

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

အမှတ်မထင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရကလေးများ မူရင်း စာအုပ်အမည်က Chocolate for a Teen's Heart ။ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်လာအောင် စုစည်းတင်ဆက်သူ မှာ Kay Allenbaughဖြစ်၏ ။ ဤစာအုပ်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းမငယ်ကလေးများ၏ နှလုံးသား ထိခိုက်ပွန်းရှာသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများ ဖြစ်၏ ။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းမငယ်ကလေးများ၏ နှလုံးသားရေးရာများဆို၍ သူတို့ကလေးတွေ၏ ချစ်ရေးချစ်ရာအကြောင်းများသာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့တစ်တွေ၏ ချိုမြိန်သော၊ ရွန်းပသော ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။

နောက်တစ်ချက် ထူးခြားသည်မှာ သည်းနုရွယ် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်မျှဝေသူအားလုံးသည် သည်းနုရွယ်ကလေးများ မဟုတ်တော့ခြင်းပင်။

သည်းနုရွယ်ကို လွန်၍ အိမ်ထောင်ရှင်တွေ ဖြစ်၊
 ကလေးအမေ ဖြစ်နေသူများလည်း ပါဝင်ပါသည်။
 သူတို့၏ သည်းနုရွယ် အတွေ့အကြုံကလေးများကို
 ပြန်လည်မျှဝေထားခြင်းဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်တွင်ပါဝင်သည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးများ
 ကို 'အပျိုစင်' မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။
 ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီသည့်
 ကိုမြင့်လွင် (အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်း) နှင့် ကိုသိန်းဇော် (သဟ
 ဇာတစာပေ)တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း မှတ်
 တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်
 မြတ်ငြိမ်း

တေးဆိုလို့ နှိုးပျံ့မယ်

SLEEPING BEAUTY MARGIE BOULE'

သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးများ
ရေးနေသည့် ကျွန်မ၏ အလုပ်ခွင်၌ သတင်းစာဖတ်
ပရိသတ်တွေ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပြောသည့် ဇာတ်
လမ်းများကို တစ်နေ့လုံးကို နားထောင်ရသည်။

သူတို့က ကျွန်မအတွက် ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်
များ အကြံပေးကြသည်။

တချို့က မတရားမှုများကို ဖော်ထုတ်လိုကြ
သည်။ အခြားသူများကတော့ သူတို့မှန်ကြောင်း ဖြေ
ရှင်းချက်တွေ ထုတ်ချင်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ပြဿနာ
တစ်ရပ်ရပ်ကို ရှင်းချင်ကြသည်။ ကျွန်မ ကြားရလေ့
ရှိသည့် သတင်းများတွင် မင်္ဂလာသတင်းဆိုလို့ အလွန်
အလွန်ရှားပါးလှ၏။

သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
 ဆူဇန်က ဖုန်းဆက်သည်။ သူက အဆိုတော်။ သူ
 ယောက်ျားဖြစ်သူ ဂယ်ရီက နယ်မြေအထက်တန်း
 ကျောင်း ဓမ္မတေးအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်၏။ ဆူဇန်
 က ဂယ်ရီ၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ခရစ်စတယ်လ်နှင့်
 ကာလီဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း
 ကျွန်မကို ပြောပြသည်။

ကာလီဆိုသည့် ကလေးမလေးက ဒေသန္တရ
 ကလေးဆေးရုံ တက်နေရပြီး အရေးကြီး လူနာခန်းထဲ
 ရောက်နေသူ။ အချိန်အခါက ဒီဇင်ဘာ လလယ်ပိုင်း။
 ကာလီခမျာ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ကပင် ဦးနှောက်
 ခွဲစိတ်ကု ခံထားရသည်။

သူကလေးသည် ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ကုသပြီးက
 တည်းက မျက်လုံးတွေ မဖွင့်၊ စကားလည်း မပြော၊
 ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပြန်ကျနေသည့် နက်မှောင် ဆံကေ
 သာများက ဖြူဖျော့သော သူ့မျက်နှာလေးကို ပေါင်
 ခတ်ပေးထား၏။ သူကလေးသည် နိုးကြားနေခြင်း
 မရှိ၊ အိပ်ပျော်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။

“ကာလီအခြေအနေ တော်တော်ကြီး ဆိုးဆိုး
 ဝါးဝါးဖြစ်နေတာ”

ကျွန်မ သွားရောက် တွေ့ဆုံမေးမြန်းတော့

ကာလီမိခင် နန်စီက ပြန်ပြောပြသည်။

“သူဟာ တစ်ချက်ကလေးမှ အတိမ်းအစောင်း မခံတဲ့ ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံခဲ့ရတာ၊ အဲဒီလို ခွဲစိတ်ကုသမှုခံရသူ တစ်ယောက်ဟာ သတိမေ့မြော သွားတတ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးနှောက် သေချင် သေ သွားတတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ အတပ်မပြောနိုင်ဘူး။ အဲဒီလူနာမျိုးကို သတိရလာအောင် နှိုးလို့ မရဘူးဆိုရင် သူ သတိလည်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး ထိုင်စောင့် နေရုံပဲ ရှိတယ်”

ကာလီက ချူချာသူကလေးဖြစ်၏။ သူ အသက်ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ကုသမှုပေါင်း ဆယ့်တစ်ကြိမ် ခံယူခဲ့ရပြီး အခုထိ သက်ဆိုးရှည်နေ သူ။ အခုနှောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ခွဲစိတ်အပြီးမှာတော့ သူ ကလေး သတိပြန်လည်လာခြင်း မရှိတော့။

ဒီဇင်ဘာလ၏ ထိုတစ်နေ့မှာတော့ နန်စီသည် ကာလီခုတင်နံဘေးမှာ ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက် အရေး ကြီးလူနာများအား အပန်းဖြေသီချင်းများဖြင့် လာ ရောက်သီဆိုဖျော်ဖြေသည့် ဂယ်ရီအဖွဲ့၏ တေးသံသာ များကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကာလီက တေးဂီတကို မြတ်နိုးတယ်ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ကျွန်မတို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဆိုပြီးသွား

ရော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျွန်မ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်တယ်ရှင့်” နောင်တွင် ခရစ်စတယ်လ်က ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြသည်။ ခရစ်စတယ်လ်က အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရှိ အထက်တန်းကျောင်း နောက် ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူ။

“ကျွန်မက နောက်တန်းမှာ ရပ်နေတာ။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ ‘သမီး၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ ပြီး ဒေါ်ဒေါ်သမီးကလေးအတွက် သီချင်းဆိုပေးမလား ဟင်’ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ်”

ခရစ်စတယ်လ် တွေ့ရသည်မှာ စက်ကိရိယာ တွေအများကြီးနှင့် ချိတ်ဆက်ထားသော ပိန်ပိန်လှီလှီ ကလေးမကလေးတစ်ယောက်။ သူ့ကြည့်ရတာ အိပ် ပျော်နေသလိုပင်။

“အဲဒီအခန်းထဲကို ဝင်သွားမိကတည်းက ငါ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေသင့်တယ် ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်” ဟု ခရစ်စတယ်လ်က ပြောပြသည်။

ခါတိုင်းလို ဆိုလျှင်တော့ ခရစ်စတယ်လ်က သူတစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆိုဖို့ ငြင်းဆန်မိမည် ဖြစ်၏။ ဆူဇန်ထံမှာ အဆိုသင်တန်းတက်နေသည်မှာ လပေါင်းအနည်းငယ်သာ ရှိသေးသည်။

“သူ့အသံကလေးက အရမ်း ချိုတာပဲ” ဟု ဆူဇန်က ကျွန်မကို ပြောပြသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခရစ် စတယ်လ်က တစ်ကိုယ်တော် ဆိုလေ့ မရှိဘူး၊ သူက သိပ်ရှက်တတ်တာကိုး”

ထိုနေ့ကတော့ ခရစ်စတယ်လ် တစ်ချက် ကလေးမှ တုံ့ဆိုင်းမနေ။ ကလေးမကလေး၏ ခုတင် နံဘေးမှာ နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်ပြီး ‘တိတ်ဆိတ်ည’ သီချင်းကို စဆိုသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ဖို့ သူနာပြု ဆရာမတွေ အခန်းထဲ တိုးဝင်လာကြသည်။ စကြိုလမ်း တစ်လျှောက် တေးဆိုဖျော်ဖြေနေသော အခြားအဖွဲ့ သားတွေက သူတို့၏ သီဆိုဖျော်ဖြေမှု ပြီးဆုံးသွား သည့်အတွက် စောင့်နေသော ကျောင်းကားဆီသို့ ပြန် သွားကြပြီ။ ခရစ်စတယ်လ်က သူ ကျန်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမနေ၊ ‘တချို့ကလေးတွေ အဘ ဘုရား သခင်ကို တွေ့မြင်ကြသည်’ ဆိုသည့် သီချင်းကို ဆက် ဆိုသည်။

“အဲဒီသီချင်းက ကလေးသူငယ်တွေအကြောင်း ဖွဲ့ထားတာလေ၊ ဒီကလေးမကလေးကလည်း ငယ် လွန်းသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ခရစ်စတယ်လ် ပြောသည်။ “သူ့ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားအောင် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသီဆိုပေးတယ်၊ သူကလေး

အတွက် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး သိချင်းစာသားအပိုဒ်တွေကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆိုပေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သိချင်းကို သူ ကြိုးစားနားထောင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားရတယ်လေ”

ထို့နောက် ကာလီ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်၏။ “သူ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်ကြောတွေ ရှုံ့ပြီး မျက်စိတွေ မွှေးထားတယ်။ နောက်တော့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘေးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ငိုမိကြတော့တာပဲ” ဟု သူ့မေမေ နန်စီက နောက်ကြောင်းပြန်ပြောသည်။

ခရစ်စတယ်လ်က လွဲပြီး အားလုံး ငိုနေကြ၏။ ခရစ်စတယ်လ်က မငိုချင်။ သူက သိချင်းဆက်ဆိုနေရသေးသည်။

သူ သိချင်းဆိုပြီးသွားတော့ ကာလီ့ခုတင် နံဘေးမှာရပ်နေသည့် ခရစ်စတယ်လ်ကို နန်စီက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားသည်။ ခုမှ မော့ကြည့်မိသော ခရစ်စတယ်လ်က တံခါးဝမှ သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသည့် သူ့ဆရာ ဂယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့ ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

ခရစ်စတယ်လ် ပြန်သွားပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း ကာလီသည် အပြည့်အဝ နိုးကြားလာသည်။ ဖြစ်ပုံ

ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသူများကတော့ ခရစ္စမတ်၏ တန်ခိုးတော်ပေပဲဟု ယူဆကြ၏။ သို့သော် လုံးဝ မထင်မှတ်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ်သာ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် ခရစ်စတယ်လ်သည် သူ သိဆိုခဲ့သည့် သီချင်း၏ အကျိုးဆက်ကို သိရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အရေးကြီးလူနာခန်း တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးသည် သူ မြင်လိုက် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်ထဲ နင့်နေအောင် ခံစားရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ခရစ္စမတ် သတင်းလွှာထဲမှာ ထည့်ရေးသည်။ ပြီးတော့ သတင်းလွှာကို ခရစ္စမတ် ကတ်ပြားတွေနှင့် တွဲပြီး သူ့မိတ်ဆွေတွေထံ ပို့ပေးလိုက်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမှာ ဂယ်ရီ ဦးဆောင်သော ဓမ္မတေးအဖွဲ့ရှိသည့် ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ ဆရာမက ဇာတ်ကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ဂယ်ရီထံ ဖုန်းဆက်ပြောပြသည်။

“ခရစ်စတယ်လ်ရဲ့ သီချင်းက အဲဒီလို အကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်လာတယ် ဆိုတာကို အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ သိရတာဗျ” ဟု ဂယ်ရီက ပြော၏။

ကာလီသည် သတိမေ့မြောနေကြောင်းကို ခရစ်

စတယ်လ်ရော ဂယ်ရီပါ မသိခဲ့ကြ။ ဒီကလေးမ
ကလေး အိပ်ပျော်နေသည်ဟုပဲ သူတို့ ထင်ခဲ့ကြ၏။
ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဆူနေက ခရစ်စတယ်လ်ထံ ချက်
ချင်း တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်း
အတွင်းက ကလေးမကလေး ကာလီအား သူ ဘယ်
ကဲ့သို့ အကျိုးပြုခဲ့ကြောင်း သတင်းကောင်း ပါးသည်။

“ကျွန်မလေ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ
ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်နေမိတယ် သိလား၊ ကျွန်မ သူ့ဆီ
ကို နောက်တစ်ခေါက် သွားပြီး တေးဆိုပြချင်စိတ် ပေါ်
လာမိတယ်”

ဟု ခရစ်စတယ်လ်က နောင်တစ်ချိန်တွင် ပြန်
ပြောပြ၏။

သို့ဖြင့် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အစီအစဉ်တွေ
လုပ်ကြသည်။ ခရစ္စမတ် အကြိုညတွင် ခရစ်စတယ်လ်
ဆေးရုံရှိ ကာလီ ခုတင် နံဘေးသို့ သွားသည်။ ထိုနေ့
သည်လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းသောနေ့ တစ်
နေ့ပင် ဖြစ်၏။

“ကာလီခမျာ ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားနေ
ရရှာတယ် သမီးရယ်”

နန်စီက ခရစ်စတယ်လ်အား ပြောသည်။

“သူလေ အကြောတွေ ဆွဲဆွဲပြီး အိပ်လို့ မရ နိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရတယ်ကွဲ့။”

ခရစ်စတယ်လ် ခုတင်နံဆေးမှာထိုင်ပြီး ကာလီ ကလေးအတွက် တစ်နာရီကျော် ကြာအောင် တေးဆို ဖျော်ဖြေပေးသည်။

“သူ အိပ်လို့ရအောင် ကျွန်မ တေးဆိုပြီး ချောသိပ်ပေးတယ်၊ သူ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်ပျော် သွားအောင် ကျွန်မ တေးဆိုပြီး ချောသိပ်ပေးခဲ့တယ်”

ဒီဇင်ဘာလ၏ ထိုနေ့တစ်နေ့တွင် သူ၏ သီဆိုဖျော်ဖြေမှုက ဘယ်လိုအကျိုးပြုခဲ့ကြောင်းကို သူ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေဆဲပင်။

“အဲဒီဖြစ်ရပ်က ဂီတဟာ ဘယ်လောက် စွမ်းအားကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို သိမြင်သဘော ပေါက်လာစေပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဂီတဟာ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲကို ဘယ်လို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ပြီး ဘယ်လို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း ရှိသလဲ ဆိုတာကိုပါ သိလာ ရပါတယ်” ဟု ခရစ်စတယ်လ်က ပြောသည်။

“ဂီတဟာ ကျွန်မ ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အရေးပါ အရာရောက်သလဲဆိုတာကို ဒီဖြစ်ရပ်ကလေး က ထောက်ပြသွားပါတယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် ခရစ်စတယ်လ်သည် ကောလိပ်

တွင် ဂီတကုထုံး ဘာသာရပ်ကို သင်ယူဆည်းပူးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ဒီပညာရပ်ဖြင့် သူ၏ ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်မည်။ ကာလီအား ဆေးကုသရာတွင် ဂီတကုထုံးဖြင့်လည်း ဖြည့်စွက်ကုသပေးပါရန် နန်စီက မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ကာလီ၏ဆရာဝန်က သဘောတူလက်ခံသည်။ သို့ဖြင့် ကာလီအား သီဆိုဖျော်ဖြေဖို့ ဂီတအဖွဲ့သားတွေ ဆေးရုံသို့ လာကြသည်။ ခရစ်စတယ်လ်သည် ကာလီနှင့်ရော သူ့မိသားစုနှင့်ပါ အဆက်အသွယ် မပြတ်။ သူက ကာလီအတွက် လက်ဆောင်ကလေးတွေ ယူလာပေးသည်။ ကာလီအတွက် တိတ်ခွေတစ်ခွေ အသံသွင်းပြီး လက်ဆောင်ပေးသည်။

“သူ နေကောင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မ သူ့ကို သီချင်းအဆို သင်ပေးမယ်” နောက်ပိုင်း နွေဦးပေါက်အရောက်တွင် ခရစ်စတယ်လ်က သူ့ဆန္ဒကို ထိုသို့ ပြောပြလေသည်။ ။

Sleeping Beauty by Margie Boule'

လိပ်ပြာစန်း

BUTTERFLY CHARISMA NICOLE DOMINIQUE BURGAN

ကျွန်မအမြင်အရ ပြောရလျှင် လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရှိစမြဲ ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း တစ်စုံ တစ်ရာ နှင့်ပတ်သက်၍ အောင်နိုင်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မျိုး တစ်ခု လောက်တော့ ရှိကြစမြဲပါ။

တချို့လူတွေ၏ ဇာတ်လမ်းက မိမိအပေါ် ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့်တာကို ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ပစ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လက်လှမ်းလို့မမီနိုင် ထင်ရသော ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ပြလိုက်တာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ၏ အတင်းအကျပ်တိုက်တွန်းမှုကို ငြင်းပယ်ဖြစ်အောင် သတ္တိမွေးလိုက်နိုင်တာမျိုး

ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတ်လမ်းကတော့ လိပ်ပြာ
ကလေးတစ်ကောင် အကြောင်းပါ။ လိပ်ပြာဆိုလို့
အညတရ လိပ်ပြာကလေး မဟုတ်၊ သူက အရမ်းလှ
သည်။

မနှစ်က ကျွန်မအသက် ဆယ့်လေးနှစ်၊ အ
ထက်တန်းကျောင်းမှာ မယ်သစ်လွင်ကလေးပေါ့။ ဒီ
ကျောင်းသို့ ကျွန်မ မရောက်မီ တစ်နှစ်စောပြီး အလယ်
တန်းကျောင်းမှ ပြောင်းလာသူ တချို့ကလွဲလျှင် ကျွန်မ
ဟုတ်တိပတ်တိသိကျွမ်းသူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ နောက်ပြီး
ကျွန်မက အတန်းဖော်များထက် အသက်ကြီးပုံလည်း
ပေါက်နေသေးသည်။ ကိုယ့်အခန်းထဲထိုင်ပြီး အချိန်
စာရင်းကတ်ပြားတွေ ဝေပေးချိန်ကို စောင့်နေရသည့်
အချိန်မှာ ကျွန်မ တစ်သက်တာမှာ အကြာဆုံးအချိန်ဟု
ထင်ရ၏။

ထိုနေ့ကတော့ ကျွန်မတို့ အတန်းဖော်တွေ
အချင်းချင်း သိကြကျွမ်းကြအောင်၊ ဆရာတွေနှင့်
ရင်းနှီးအောင်၊ သိကျွမ်းအောင် မိတ်ဆက်ဖို့ စာသင်ချိန်
တွေကို လျှော့ချထားသည်။ စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေ
ရသည့် နွေရာသီအပန်းဖြေချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည့်
အတွက် စိတ်ပျက်နေသော ကျွန်မက အတန်းဖော်တွေ
ကို အရေးမထားသလို ဆရာတွေကိုလည်း အမှုမထား

မိ။ အဲ... စပိန်ဘာသာ သင်ရသည့် စတုတ္ထမြောက်
 စာသင်ချိန်အထိပေါ့။ သူ့ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်
 မှာ ထိုအချိန်မှာပါပဲ။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်း
 မောင်း၊ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဆံပင်တွေနှင့်
 အသားလတ်လတ်တွေက ချောမွတ်နေသည်။ နောက်
 ပြီး သူ့မှာ စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံး အပြုံးလည်း ရှိ
 သည်။

ဆဋ္ဌမအချိန်၊ နေ့လယ်စာစားချိန်တွေ မြန်မြန်
 ဆန်ဆန်ကြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက အစ်မကြီး
 တွေနှင့် ထိုင်သည်။ သူတို့၏အချစ်ဦး ကောင်လေး
 ဇာတ်လမ်းတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ၏ စက္ကူ
 လက်သုတ်ပဝါပေါ်တွင် ကဗျာအတိုအစကလေးတွေ၊
 စကားထာကလေးတွေ လျှောက်ခြစ်နေမိ၏။ ကျွန်မ
 မျက်လွှာလှန်ကြည့်တော့ သူ့ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ
 က နေ့လယ်စာ စားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့သူငယ်
 ချင်း ကောင်လေးအားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ နောက်
 ပြီး သူ့အား အစွဲကြီး စွဲနေပုံရသည့် ကောင်မလေး
 တော်တော်များများကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။

“အက်ဒရီယံ၊ သူက ဘယ်သူလဲကွ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဟိုနေလေ”

ကျွန်မက သူ့တူရူသို့ မျက်စိစွေကြည့်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဪ အဲဒါ ဘော်ဘီလေ၊ သူက မိတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူပြောတာကို လက်မခံသည့် ပုံစံမျိုး လုပ်နေ လိုက်၏။

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး”

“ဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကောင်မလေးတိုင်း၊ သူနဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေး အားလုံးလိုလို သူ့ကို ကြိုက် ကြတာချည်းပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ကြိုက်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ ဟဲ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါလည်း ပါတယ်လေ”

သူကြည့်ရတာ ကျွန်မ သိကျွမ်းသူ တစ်ဦးဦး နှင့် တူနေသလိုလို၊ သို့ဖြင့် ကျွန်မ မေးလိုက်၏။

“သူ့ရဲ့ မျိုးရိုး နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“လောရင့်စ်၊ ဘော်ဘီ လောရင့်စ်လေ”

လောရင့်စ်မိသားစုကို ကျွန်မ သိသည်ဟု တစ် ကိုယ်တည်း တွေးမိသည်။ နယူးယောက်ပြည်နယ် မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ မြေးတွေ မြစ်တွေ အများဆုံးရှိသည့် အကြီးမားဆုံး အိမ်ထောင်စုကြီးဖြစ်နိုင်သည့် ဘော်ဘီကို အရင်က ကျွန်မ မြင်ဖူးချင် မြင်ဖူးလိမ့်မည်။ သူမှန်း မသိခဲ့တာ

ပဲဖြစ်မည်။

တစ်နေ့၊ စပိန်ဘာသာ အတန်းအပြီးတွင် ကျွန်မတို့ စကား စပြောဖြစ်ကြသည်။ သူ့မိသားစု နှင့် အကျွမ်းဝင် အဆင်ပြေနေသောကြောင့်လား မသိ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပို၍ပင် နှစ်သက် သဘောကျလာသည်။ ကျွန်မတို့ စိတ်တူ၊ သဘောတူ၊ ဝါသနာတူတာတွေ အများကြီး တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်မထက် အတန်း ငယ်သူ ဖြစ်၏။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောရင်း ပန်းခြံဆီ သို့မဟုတ် အခြား သာသာယာယာတစ်နေရာ ဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ပထမတော့ ကျွန်မတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို စွန့်ပစ်ပြီး တခြား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဘော်ဘီ တွဲ သွားမှာကို ပူပန်သောက ဖြစ်မိသေးသည်။ စကား အပြောအဆို ကျွန်မထက် ပို၍ သွက်လက်ချက်ချာပြီး ချစ်စဖွယ်အပြုံးကလေး ရှိသည့် ကောင်မလေး တစ် ယောက်လောက်နဲ့ပေါ့။ ကျွန်မသည် မသိနားမလည် စွာဖြင့် နှလုံးသားတံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့သည်လေ။ ခုတော့ ချစ်အားငယ်နေရပြီ။

အချိန်တွေ ကြာလာတော့ သူ့အကြောင်း ပိုသိ လာရသည်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မ ရင်ပူ

ရမည့်အကြောင်းတွေကို သိလာ၊ မြင်လာသည်။
 ဘော်ဘီ တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် ဟောတစ်
 ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် တွဲရင်း ကျွန်မဘဝထဲမှ
 တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ကျွန်မ
 စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ လူတွေက သူ့ကို ဘွဲ့ထူးပေးကြ
 သည်။ ‘အသည်းစား ဘုရင်’ တဲ့။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မ
 ကတော့ သူ့ကို တစ်မျိုးမြင်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို
 လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်စားသည်။
 လိပ်ပြာတွေကို ဖမ်းထားလျှင် သူတို့သည် ကြာရှည်
 ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှု မရှိတော့။ သူတို့က ဝဲလှည့်
 ပျံသန်းနေမည်၊ လူတွေကို ပျော်တော်ဆက်မည်၊
 နောက်ဆုံးကျတော့ တခြားတစ်နေရာသို့ ပျံသန်းသွား
 မည်။ ဒီလိုနေရတာကို သူတို့ ပိုပြီး ကြည်မွေ့ကြသည်။
 ဘော်ဘီသည် ကျွန်မ သူ့ကို လိုအပ်နေချိန် ကွက်တီ
 ခွင်ကျကလေးမှာပင် ကျွန်မဘဝထဲသို့ ပျံသန်းဝင်
 ရောက်လာသည်။ ဒီလောက်လှသည့် သတ္တဝါကလေး
 တစ်ကောင်ကို ထွေးပွေ့ခွင့်ရသည်မှာ ဘယ်လောက်
 နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ကျွန်မတစ်သက်
 မေ့လို့ ရမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ဘော်ဘီက ကျွန်မ၏ ဇာတ်လမ်းပါ။ ဘာ
 ကြောင့်ဆို ဘဝ၏နေ့ရက်တွေကိုသာ ဖြတ်သန်းကျော်

လွှားလာကြသည်။ စစ်မှန်သော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို မခံစား မတွေ့ကြုံဖူးသူ တချို့ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့ သူတို့တစ်တွေသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရယူခံစားပြီး ကိုယ့်ချစ်သူအား သွားလိုရာသွားဖို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း၏ ကြည်နူးပီတိကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ကြုံခံစားခွင့် ရကြသည် မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်မက သူ့ကို ကျွန်မ၏ ဖြန့်ထားသော လက်ဝါးပေါ်သို့ ပျံလာ နားနေခွင့်ပြုခဲ့၏။ သူ့ကို ဖမ်းထားဖို့ ကျွန်မလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဆုပ်မထားခဲ့။ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် သင့်အနီးအနားမှာ ရှိနေစေလိုလျှင် သူ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ချုပ်ချယ်မထားဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်မ ပညာရခဲ့၏။ ထိုသို့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းက ကျွန်မတို့အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဖြစ်စေ ဘော်ဘီနှင့် ကျွန်မသည် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေနိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့သည် ရင်နှင့်အမျှ ဖြစ်သော အကြောင်းအရာတွေကို စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်နိုင်အောင် ရှိနေသေး၏။ တစ်ခါတလေတွင် သူ၏ ညစ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မောသံက ကျွန်မအား စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ကို ကြံကြံခံ

ကျော်လွှားလွန်မြောက်စေပါသည်။

အနာဂတ်ကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဘာတွေ တွေ့ကြုံရဦးမည်ဆိုတာ ကျွန်မ တပ်အပ်သေချာမပြောနိုင်။ သို့ပေမဲ့ အနာဂတ်ဘဝအကြောင်း တွေးတောပူပန်မနေတော့ပါ။ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော ဘဝအရေးအခင်းများအကြောင်း ခန့်မှန်းတွက်ဆဖို့ ကျွန်မ အချိန်ရပါသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု ခိုင်မာမြဲမြံနေခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်မည် မဟုတ်။ ကျွန်မ မယ်သစ်လွင်နှစ်က ကျွန်မတို့ ဆုံစည်းခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည်။ သူက သူကလေး... ကျွန်မ ကြုံဖူးသရွေ့၊ တွေ့ဖူးသရွေ့ ထဲမှာတော့ အလှဆုံး လိပ်ပြာကလေးရှင့်။ ။

Butterfly Charisma by Nicole Dominique Burgan

မေမေ ပွေလီ

MY MOTHER THE HELLION ALICIA WILDE HARDING

ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သော ကျွန်မသည် ကျွန်မ
ဘာတွေ ကျိတ်ကြိနေသည်၊ ဘာတွေ ကျိတ်ရှုပ်နေ
သည်ကို မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသိနေပါလိမ့်ဟု
အမြဲတစေ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မ အိမ်စာ
မပြီးတာတွေ၊ ဆေးလိပ်သောက်နေတာတွေ (သာ
သနာပိုင်ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်လျက်လည်း သောက်တာ
ပါပဲ)၊ သို့မဟုတ် ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ကို သွားခဲ့သလဲ
ဆိုတာတွေကို မေမေ ဘယ်လို ဘယ်လို သိနေပါ
သလဲ။

ဒီလုပ်ရပ်တွေမှာ ပီပီရီရီ ကြံစည်ထားပြီး ယုံ
လောက်အောင် လိမ်ညာထားသည့် အကြံအဖန်များ
ဖြစ်၏။ ဒီအကြံအစည်တွေ ဖန်တီးလုပ်ဆောင်ဖို့

ကျွန်မမှာ အချိန်တွေအကြာကြီးယူပြီး ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ထုတ်ခဲ့ရသည်လေ။

ခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အဖြေက ရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်နေပါသည်။ မေမေ့ နောက်စေ့မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံး အပိုမပါသလို သူ့မှာ စူးရှထက်မြက်လှသော ဆဋ္ဌမအာရုံလည်း မရှိပါ။ ရိုးရှင်းသိသာသော အမှန်တရားကတော့ မေမေသည်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ် သူ့ခေတ် သူ့အခါတုန်းက ပွေလီခဲ့သူ ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။

ငြိမ်းအေးကမ္ဘာမှာ လဲလျောင်းနေပြီဖြစ်သော ဘွားဘွားကတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မကို ပြန်ပြီး ဖောက်သည်ချဖို့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိမနေတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးမှာ ရဲမှူးကြီးဖြစ်သည့် ဘိုးဘိုးက သူ့သမီးအပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘယ်တော့မှ အပြစ်ပြောလေ့ မရှိ။ ဒီတော့ အဖြေက ဒါပဲဆိုတာ ကျွန်မ အလိုလိုသိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ဘာတွေ တွေးနေသည်၊ ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သည်၊ ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်ဖို့ ကြံစည်နေသည် ဆိုတာတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မလျှောက်ခဲ့ဖူးဘဲ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်ပါမည်လဲ။

ပမာပြရလျှင် ကျွန်မတို့အိမ်နီးချင်း၏ ခြံထဲက ကနူးလှေကလေးကို ခိုးခဲ့စဉ်က အဖြစ်မျိုး။ တကယ်

တမ်းပြောရလျှင် ခိုးခဲ့ဆိုသည့် စကားလုံးက ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ ငှားခဲ့ဟု ဆိုလျှင် ပိုပြီး တိကျပါသည်။ ညမှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ အကူအညီဖြင့် ၎င်းလှေကလေး လှော်ပြီး မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းများနှင့် တိတ်တခိုးဆုံတွေ့ဖို့ ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ သွားကြခြင်း။ ရေအတက်အကျကို မဆိုစလောက်ကလေး အတွက် လွဲသွားသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ မိုးစင်စင်လင်းမှ လှေကလေးကို သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားနိုင်တော့သည်။

လှေကလေးကို ပိုင်ရှင်တွေလက်ထဲ ချက်ချင်း ပြန်အပ်ခဲ့၏။ ထားပါတော့၊ သူတို့က အပြစ်တင်သည်။ လှေနံတစ်ဖက်မှာ ထုရိုက်ထားသဖြင့် ပိန်ချိုင့်နေသည်တဲ့လေ။ ကျွန်မကတော့ မတော်တဆ ဆောင့်မိတာပါဟု ပြောချင်သည်။ ပြဿနာတွေကတော့ ဖြစ်ပေါ်နေတာပါပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မ ပါဝင်ပတ်သက်နေမည်ဆိုတာကို တန်းသိနေသည်ဟု မေမေက ပြောသည်။ ထိုသို့သော ပွေပွေလီလီကိစ္စများတွင် ကျွန်မ ပါဝင်ကြောင်း တန်းစွပ်စွဲခြင်းသည် မေမေဘက်က တော်တော်ကြီး ဝံ့စားလှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ဘာကြောင့်ဆို အပြစ်ကျူးလွန်သူသည် ဘယ်သူမဆို ဖြစ်နိုင်နေသည်ပဲ။

နောက်ပြီး သူ မရှိတုန်း သူ့ကားကို ကျွန်မ
 မောင်းခဲ့သည်ဟု ဇွတ် စွပ်စွဲတာကျတော့ရော။ ဓာတ်
 ဆီ ဒိုင်ခွက်မှာ မြားတံ အောက်စိုက်နေတာကတော့
 ကျွန်မအပြစ် လုံးလုံးမဟုတ်။ ဓာတ်ဆီတွေ စိမ့်ပြီး
 ယိုနေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ခက်တာက အဲဒီတုန်းက
 ကျွန်မမှာ ကားမောင်းခွင့်လိုင်စင်ပင် မရှိသေး။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး အိမ်မှာမရှိခိုက် သူငယ်ချင်း
 တွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ အိမ်မှာ စုဝေးတွေ့ဆုံပွဲ
 ကလေးတွေ ပြုလုပ်ခြင်းကဲ့သို့သော သေးသေးမွှားမွှား
 ပွေလီချက်ကလေးများကို မေမေက ချက်ချင်းသိ၊
 ချက်ချင်းစွပ်စွဲတာမျိုးတွေလည်း ရှိသည်။

ဒါတွေကို သူ ဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်ဆိုတာ
 အမြဲတမ်း အံ့ဩနေရသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ခြေရာ
 လက်ရာမပျက်အောင်၊ သဲလွန်စတွေ မကျန်အောင်
 သတိဝီရိယကြီးကြီး ထားခဲ့ကြသည်ပဲ။ သို့ဖြစ်သည့်
 တိုင် ထိုသို့ တစ်ခုခုပွေလီလိုက်သည်နှင့် ဖေဖေက
 ဖော်ထုတ်သိရှိသွားသည်ချည်း။

တောအုပ်တွေထဲမှာ စည်ဘီယာ သောက်ပွဲ
 ကလေးများ ကျင်းပခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းပြေး
 ခြင်း၊ ကောင်ကလေးတွေနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ တွဲခြင်း၊
 ပြိုင်ကားကလေးတွေ လိုက်စီးခြင်း၊ အနားယူစခန်းမှာ

အေးအေးလူလူအနားယူနေရမည့် သီတင်းပတ်ကုန်
 ရက်တွင် နယူးယောက်မြို့ထဲသွားပြီး ဟေးလားဝါး
 လား ပျော်ပွဲ နွဲ့နေခြင်း၊ မှတ်ပုံတင်အတုကိုင်ပြီး ပွေလီ
 နေချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က ဖမ်းမိသွားခြင်း...
 ဖမ်းမိသွားသူက ဘိုးဘိုးလေ။ ဘာတွေပဲ ပီပီရီရီ လုပ်
 လုပ် အားလုံးပေါ်တာချည်းပါပဲ။

ထားတော့၊ ထိုစကားတစ်ခွန်းကတော့ တော်
 တော်ကလေး မှန်နေသည်။ ဘယ်လိုမှန်သလဲဆိုတာ
 ကျွန်မ ရှင်းပြနိုင်ပါသည်။ တကယ်ပါ။ တစ်စုံတစ်
 ယောက် တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ‘အတွေ့အကြုံ
 သည် အတော်ဆုံး သင်ဆရာဖြစ်သည်’ တဲ့လေ။ ဒီ
 စကား မှန်ကြောင်း ခုတော့ ကျွန်မ သိနေပါပြီ။ ကြည့်
 လေ... ကျွန်မသမီး ငပွေလီမကလေး ဘာတွေ ကျိတ်
 ကြိပြီး ဘာတွေ ကျိတ်ရှုပ်နေသည် ဆိုတာကို ကျွန်မ
 ကိုယ်တိုင် ဒါတွေ မလုပ်ခဲ့ဖူးလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
 သိနိုင်၊ ဖော်ထုတ်နိုင်ပါမည်လဲ။ ။

My Mother The Hellion by Alicia Wilde Harding

ချိန်းတဲ့ည

BULLY FOR WHO SHEILA S.HUDSON

အချိန်ကာလမှာ ၁၉၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ နှောင်းပိုင်းနှင့်
 ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ အဦးအစပိုင်း။ ကျွန်မက
 အတ္တလန္တာမြို့၊ ဆင်ခြေဖုံးဒေသမှာ နေထိုင်သည့်
 မေမေ၊ ဖေဖေတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး။
 သည်တော့ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းမှာ နေထိုင်
 သည့် အစ်မဝမ်းကွဲဆီသို့ သွားသွားလည်ရတာကို
 သိပ်သဘောကျသည်။ ယာတောတစ်ခုမှာ နေထိုင်
 သည့် လင်ဒါသည် ကျွန်မ၏အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်၏။ ကျွန်မမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သည့် အစ်မ
 တစ်ယောက် ကိုယ်စားပဲ ဆိုပါတော့။

လင်ဒါ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲဝင်လာသည့် နွေ
 ကာလတွင် ကျွန်မက ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။

သူက ကောင်လေးတွေနှင့် အပြင်ထွက်လည်ခွင့် ရနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ (လူလားမမြောက်သေးသည့်အတွက်) ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်အောင် စောင့်ရဦးမည်။

ဒီဇင်ဘာလသို့ရောက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအသင်္ချေ ကွာဝေးနေသေးသလို ထင်ရ၏။ သည်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တွဲ ချိန်းပြီး အပြင်ထွက်လည်ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ကြသည်။ အိမ်သူအိမ်သားတွေအားလုံး အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် လင်ဒါနှင့်ကျွန်မ အပြင်သို့ ခိုးထွက်မည်။ ပြီးတော့ လင်ဒါနှင့်သိသော ရွာထဲက ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြမည်။ လည်ကြမည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမျှမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြမည်။ ကဲ... ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်သည့် အကြံအစည်ပါလဲ။

ကျွန်မတို့၏ ပြောင်မြောက်သော စိတ်ကူး စိတ်သန်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ချီးမွမ်းမိသေး။ အချိန်အားသည့် ညကျတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အစောကြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ ထူးခြားသော သည်အပြုအမူကပင် ဒေါ်လေးမေရီနဲလ်အား သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားစေသည် ထင်၏။ ကျွန်မတို့ ညဉ့်အဝတ်အစားများအောက်တွင် အကောင်းစား အဝတ်

အစားတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မေမေ ဆီးဝဲလ်နှင့် ဒေါ်လေး မေရီနဲလ်တို့ အိပ်မောကျချိန်အထိ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သံခုတင်များပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ချွေးဒီးဒီး ကျနေ၏။

သူ့ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မက လင်ဒါ့အိပ်ခန်းပြတင်း ကဲလားကို ပင့်တင်ပေးသည်။ လင်ဒါက ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး ထွက်သည်။ ကျော်အထွက်တွင် သူ့ဘောင်းဘီအသစ်ကလေးနှင့် ပြတင်းပေါင် ငြိပြီး စုတ်ပြီသွားသဖြင့် သူက ကျိန်ဆဲ လိုက်သေးသည်။ တော်သေးသည်။ ဒေါ်လေး မေရီ နဲလ်၏ လေးလေးမှန်မှန် အသက်ရှူသံက ကျွန်မတို့ ခုချိန်အထိ အဆင်ချောနေကြောင်း အာမခံချက် ပေး နေသည်။ လင်ဒါတို့ခြံနှင့် ဆက်နေသော ခြံမှာ ဦးလေး ရွှင်းနှင့် ဒေါ်လေး မာဂရက်တို့၏ ခြံ။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် လင်ဒါတို့၏ ခြံတံခါးဝသို့ သွားသည်။ လင်ဒါက ခြံတံခါးကန့်လန့်ကို ဆွဲမဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက် သည်။ ကျွန်မက ကျွန်မဦးခေါင်းပတ်လည်မှာ ချာ လည်လှည့်ပြီး တဝီဝီပျံနေသည့် ပိုးကောင်တစ်ကောင် ကို လက်ဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခြံတံခါး ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး တံခါးရွက် ကြီးသည် ခြံတိုင်နှင့် ဝုန်းခနဲ ပြေးဆောင့်တော့၏။

ကျွန်မတို့ အမှောင်ထုထဲသို့ ပြူးပြီကြည့်မိကြ၏။
ဘယ်အိမ်ကမှ မီးတွေ လင်းမလာ။ သည်တော့မှ သက်
ပြင်းချနိုင်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်
၏။ ချုံတွေကို တဝုန်းဝုန်းတိုးသည့် အသံ။ တစ်စုံ
တစ်ဦး သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသည် ကျွန်မတို့အနီးမှ
ဖြတ်ထွက်သွားသည်။ တော်တော်ကြီးသည့် အကောင်
ကြီး။ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး အမွေးတွေနှင့်။
တရားရား အသံပြုလျက်။

ထို့နောက်မှာမှ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရသည်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ဟော်ရေးရှိုး လွတ်သွားပြီ၊ ငါတို့
ဒီကောင်ကြီးကို ခြံထဲ ပြန်သွင်းမှ ဖြစ်မယ်” လင်ဒါ
ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ပြောသည်။

ဦးလေး ရှိုင်း အလွန်တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလှ
သည့် နွားသိုးကြီးကို လရောင်အောက်မှာ ကျွန်မတို့
လိုက်ဖမ်းကြ၏။ ‘သူ့ချိုကို မိအောင် ဖမ်းပြီး မြဲမြဲ
ကိုင်ထား’ ဟု လင်ဒါက အော်သည်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မ
လို မြို့ပြ၏ သမီးငယ်တစ်ယောက်က နွားသိုးတစ်
ကောင်၏ဦးချိုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖမ်းကိုင်ထားဝံ့ပါ
မည်လဲ။

ကျွန်မတို့ နွားကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရင်း

ဘုရားတနေမိ၏။ ဟော်ရေးရှိုး တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ ကတော့ ဦးလေးရွှင်းက ကျွန်မတို့ကို ဘယ်နည်းနှင့် မျှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဟော်ရေးရှိုးကြီးက သူတို့ တိုက်နယ်မှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး နွားသိုးဖြစ်၏။

သည်ကောင်ကြီးကို ဘယ်တော့မှ ဖမ်းလိုမိမည် မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်လာမှ ဒေါ်လေးမာဂရက် ကို အကူအညီတောင်းဖို့ လင်ဒါက အကြံပေးသည်။

“ဒေါ်လေး မာဂရက် ကူပြီး ဒီကောင်ကြီးကို မောင်းသွင်းပေးလိမ့်မယ်၊ သူက တို့ကို ဆူမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးက ငါတို့ ဘော်ဒါ ပါ”

“ဟင့်အင်း” ကျွန်မက ကန့်ကွက်သည်။

“တို့ ဘယ်သူမှ ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီ အကြောင်း ကြားသွားရင် ငါ့ဖေဖေက ငါ့ကို သတ်လိမ့် မယ်ဟဲ့၊ နင့်ဆီကိုလည်း ဘယ်တော့မှ လာလည်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ငြင်းကြ ခုံကြသည်။ နောက်ဆုံး လင်ဒါက အိမ်ထဲ တိတ် တိတ်ကလေးပြန်ဝင်ပြီး ဒေါ်လေးမာဂရက်ထံ တယ်လီ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားဖို့ သဘောတူလိုက်ကြ သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ဒေါ်လေးမာဂရက်က

မအိပ်သေး။ နောက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း နိုးနေခြင်း။ သူ ရောက်လာတော့ သူက ကျွန်မတို့ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်ထားသော သူတို့ ထရပ်ကားကြီး၏ ရှေ့မီးတွေ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ သူက ဟော်ရေးရှိုးအနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်သွားသည်။

နွားသိုးကြီးက ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပြေးသည်။ သူ ထွက်အပြေးမှာ ဒေါ်လေးမာဂရက်က သူ့အမြီးကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။ ဒေါ်လေးမာဂရက်က သေးသေးကွေးကွေး မိန်းမ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ ဧရာမ နွားသိုးကြီးက ခြံအနံ့ လျှောက်ပြေးသည်။ ဒေါ်လေး မာဂရက်မှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲပြေးသလို နွားကြီးနောက်မှ တန်းလန်း တန်းလန်း လွင့်ပါနေ၏။ ဒေါ်လေးက ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်ဟစ်ပြီး အော်နေသည်။ သို့ဖြင့် အိမ်အားလုံးမှ မီးတွေ လင်းလာတော့၏။

ခုတော့ သည်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဝင်ပါရပြီပေါ့။ မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ ရောက်လာတော့မှာပဲဟု ကျွန်မ တွက်သည်။ ခုလောက်ကတည်းက အထုပ်အပိုး ပြင်ထားရကောင်းမည်လား။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒေါ်လေး မာဂရက်၏ လွန်ဆွဲပွဲက မပြီးသေး။ နွားအမြီးကို ဆွဲ

လျက် တရွတ်တိုက် ပါနေသည်မှာ သစ်မြစ်သစ်ဆုံ
တွေကြား၊ ချုံပုတ်တွေကြား၊ စိုက်ခင်းတွေပေါ်၊ မြက်
ခင်းပေါ်... နေရာအနှံ့ပင်။ ဒေါ်လေးက လက်မြဲလှ
သည်။

ထို့နောက် ဦးလေးရွှင်း မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ချ
လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ငွေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော ဝိစိကလေးတစ်ခု ကိုင်လျက်။

သူက ဝိစိကလေးကို မှုတ်လိုက်၏။ ဟော်ရေး
ရှိုးသည် ယုံချင်စရာ မကောင်းလောက်အောင် တုံ့ခနဲ
ရပ်သွားသည်။ ဧရာမဦးခေါင်းကြီးကို ငုံ့ပြီး ဦးလေး
ရွှင်းထံသို့ အသော့ကလေး ပြေးလာသည်။ သူ့ပုံစံက
အမဲကောင်ကို ကိုက်ချိပြီး သခင်ထံ သယ်ယူလာသည့်
အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်အလား။

ဟော်ရေးရှိုး၏ အမြီးအား ပြုတ်တူဖြင့်ညှပ်ထား
သလို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဒေါ်လေးမာဂရက်၏ လက်
ဆယ်ချောင်းကို မနည်း ဖြေထုတ်ရသည်။ ပြီးမှ ဦးလေး
ရွှင်းက သူ့နွားသိုးကြီးကို ခြံပေါက်ဝထဲ မောင်းသွင်း
ပြီး နွားတင်းကုပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့
ကတော့ ဒေါ်လေးမာဂရက်ကို ဆွဲပြီး အိမ်ထဲ လိုက်
ပို့သည်။ သူ့ဂါဝန်ပေါ်က ဆူးတွေ၊ ကပ်စေးနှံ့ပင်မှ
အစေ့တွေ ဖယ်ရှားပေးသည်။ မေမေ ဆီးဝဲလ်က ရေ

တစ်ခွက်ယူလာပြီး တိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေး
မာဂရက်အား ဖေးကူမပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်
တင်ပေးလိုက်ကြ၏။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့
ကျွန်မတို့ ကောင်လေးတွေနှင့်ချိန်းထားသည့်နေရာသို့
လုံးဝ ရောက်မသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိ။ သည်ဖြစ်ရပ်အ
ကြောင်းကို ကျွန်မမိဘတွေ လုံးဝ သိမသွား။ လင်ဒါ
နှင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခြံထဲရောက်နေသလဲ ဆို
သည့် မေးခွန်းကို ဘယ်သူကမျှ မမေး။ ဟော်ရေးရှိုး
ကြီး ဟိုလျှောက်တိုး၊ သည်လျှောက်တိုး လုပ်နေသံကို
ကျွန်မတို့ ကြားသဖြင့် ကျွန်မတို့ဘာသာ ကျွန်မတို့
နွားကြီးကို ပြန်မောင်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားကြသည်ဟုပဲ
လူတိုင်းက ယူဆထားကြသည်။ ကျွန်မတို့ 'ဝတ်
ကောင်း စားလှ' တွေ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုလည်း
သူတို့ တစ်ချက်မျှ မမေးကြ။

ရက်တွေ တော်တော်ကလေးကြာမှ ဟော်ရေး
ရှိုးအမြီးကို ဆွဲပြီး နွားကြီးနောက်မှ တရွတ်တိုက် ပါ
သွားသော ဒေါ်လေးမာဂရက်၏ ပုံပန်းကို စားမြုံ့ပြန်
ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်ကြရသည်။ ဦးလေးရွှင်း၏ဝီစီသံ
ကို ပျပ်ဝပ်ကျိုးနွံစွာ လိုက်နာသော ဟော်ရေးရှိုးကြီး၏
နာခံမှုကိုလည်း ကျွန်မတို့ အံ့မခန်းဖြစ်ကြရသည်။

ယခု နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာပြီသည့်အခါမှာလည်း
 ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတူ နွားသိုးကြီး ဟော်ရေးရှိုး
 နှင့် ချိန်းတွေ့သည့်အကြောင်း ပြန်ပြန်ပြောပြီး လင်ဒါ
 နှင့် ကျွန်မမှာ ရယ်မောနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

Bully For Who by Sheila S. Hudson

အသန့်စင်ဆုံး လွတ်လပ်မှု

THE BEST KIND OF FREEDOM CAROLYN BERG

ဝါး ဟား ... တနင်္ဂနွေမနက်တွင် မပွင့်ချင် ပွင့်ချင် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာသည်။ လွန်ခဲ့သည် ည အနည်းငယ်မျှ ဆက်တိုက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်ကို ခုထိ ပြန်အိပ်လို့ မဝသေး။ ဇိမ်ရှိလှသော ကျွန်မအခန်းထဲတွင် ပြန်ပြီး တစ်ရေးနှပ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု ကျိတ်ပြီး တွေးမိ၏။

ကျယ်ပြန့်သော ငှက်မွေးမွေ့ရာကြီးပေါ်က နွေးထွေးသော အိပ်ရာဖုံးများက ကျွန်မအား အိပ်မက်ကမ္ဘာသို့ ပြန်သွားချင်အောင် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေ၏။ သို့သော် စိတ်ကသာ အိပ်ချင်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ရေပန်းရှိရာသို့ သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩ

နေသည်။ ငါဟာ ဘာကိစ္စများ အိပ်ရေးအပျက်ခံရသော၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အေးအေးလူလူမနေရသော၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင် လုပ်နေရသော ကဇာတ်ထဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေရပါလိမ့်။ အား ဟုတ်ပြီ၊ ခုမှ သတိရသည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကလေးကို ခုမှ သတိရလိုက်သည်။

၎င်းသတင်းစာ ကြေညာချက်ကို လက်ခံရရှိသော နေ့မှာ ကျွန်မ ဆယ့်တစ်နှစ်ထဲ ရောက်သောနှစ်၏ နေသာသော နေ့တစ်နေ့။ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့မှာ ပါဝင်ကပြနေသော ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့အနီးအနားတွင် 'ဂီတသမား' တေးသရုပ်ဖော် ကပြမည့် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ညွှန်းထားသည်။ ဇာတ်သဘင်နှင့် ကျွန်မ သိပ် မစိမ်းလှသော်လည်း ပြဇာတ်ကြီးတွေတွင် တစ်ခါမျှ ဝင်မကဖူးသေး။ ပြဇာတ်ကြီးတစ်ခုမှာ ဝင်ကဖို့ ဆိုသော အတွေးက ကျွန်မအား ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေစေ၏။ အဆိုပါ သတင်းစာကြေညာချက်ကို ဖတ်ပြီး၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး၊ စိတ်ကူးတွေ အယဉ်ကြီး ယဉ်ပြီးနောက် သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ဝင်ရောက်ရွေးချယ်ခံဖို့ လျှောက်ထားလိုက်တော့၏။

ထိုနေ့နောက်ပိုင်း ရက်ပေါင်း တော်တော်

များများကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမှတ်ထင်ထင်မရှိသော်လည်း လူတွေ့အစစ်ဆေးခံသည့် ညကိုတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ထာဝစဉ်စွဲနေမည် ဖြစ်ပါသည်။ မေမေက ကျွန်မကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပွေ့ဖက်ပြီး ‘သမီးအတွက် မေမေ အရမ်းဂုဏ်ယူတာပဲ သိလား၊ မေမေဆို အဲဒီလိုလုပ်ပုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးက သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲ ကာရီလင်း’ ဟု ပြောသည်။

ထိုနောက်တော့ ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ ကားပေါ်ခုန်တက်ပြီး ကြယ်တွေပွင့်သော ညထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်သည့်ရပ်ကွက်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တောတန်းထက် ပိုဝေးသော တောတွင်းတစ်နေရာရှိ ပန်းခြံတစ်ခုသို့ သွားကြသည်။ မီးကလေးတွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေသော အဆောက်အအုံဆီအထိ ရောက်အောင် ကားမောင်းသွားသည်။ ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ ကားထဲက ထွက်ပြီး မှောင်ရိပ်မိုး အမိုးအောက်သို့ ပြေးကြသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှိပြီး လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ခဲ့ကြသည်။ လူအုပ်၏ စကားပြောသံ တဝေါဝေါက ကြည်သာရွှင်ပျ အတွင်းရေးမှူးမမ၏အသံကို

မကြားရလောက်အောင် ဖြစ်နေစေ၏။ သူက မေးခွန်း တွေပါသည့် ပုံစံစာရွက်တစ်ရွက် ပေးပြီး ပြောသည်။

“သမီးရဲ့ နံပါတ်က ၆၄ နော်၊ အဲဒီ ပုံစံကို ဖြည့်၊ ဖြည့်ပြီးရင် မမကို ပြန်ပေး၊ ပြီးရင် ဇာတ်ရုံထဲ သွားပေတော့” ဧည့်ကြိုခန်း၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်ရှိ ဖွင့်ထားသော တံခါးများဆီသို့ သူက လက်ငှေ့ယမ်းပြ သည်။ ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ ကျောက်ပြားခင်းလမ်းပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ သွားသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်တော့ ကျွန်မက လျှောက်လွှာပုံစံကို စဖြည့်သည်။

မေးခွန်းအများစုက ဖြေရ တော်တော်ကလေး လွယ်သည်။ ‘သင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ’ သို့မဟုတ် ‘ဇာတ်စင်ပြင်ဆင်ရေး အဖွဲ့ထဲမှာ အလုပ်လုပ်လို သလား’ ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ။ သို့ဖြင့် ‘သင် လာ ရောက် မလေ့ကျင့်နိုင်သည့်နေ့များကို ဖော်ပြပါ’ ဟု သော မေးခွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ တော် တော် အတွေးရခက်သွားသည်။

“ဖေဖေ၊ သမီး မအားတဲ့နေ့တွေက ဘယ်နေ့ တွေလဲဟင်” ဟု တိုးတိုးသက်သာမေးလိုက်မိ၏။

“တနင်္ဂနွေနေ့တွေပေါ့ သမီးရဲ့”

ဖေဖေက ဒေါက်ခနဲ ဖြေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့

ဆိုသည်က ကျွန်မတို့၏ ဘာသာရေးနေ့။ ဥပုသ်စောင့်ရမည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အခြား ပြင်ပလှုပ်ရှားမှုများ မပြုလုပ်ရဟု ဘာသာတရားက ပညတ်ထားသည်။

ထိုအကြောင်းကို မေးခွန်း၏အောက်မှာ သားထားသည့် မျဉ်းကြောင်းရှည်ကြီးပေါ်တွင် ရေးချလိုက်၏။ လျှောက်လွှာပုံစံကို လက်စသတ် ဖြည့်စွက်ရင်း ကျွန်မ ဇက်ကြောတွေ တက်စပြုသည်။ အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လျှောက်လွှာပုံစံကို ပြန်အပ်သည်။ ထို့နောက် ဇာတ်ရုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် ဘဝင်ခိုက်သွားသည်။ ဇာတ်ရုံထဲသို့ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်းပဲ ခြေချရသေးသည်။ ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်မှာ ပါရမီရှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးများ ရင်ဖွင့်သီဆိုနေသော သီချင်းသံများ။ နောက်ဆုံး တင်ဆက်သွားသော ကဇာတ်မှ ပစ္စည်းပစ္စယများ ကုန်စင်အောင် မသိမ်းရသေးသည့်အတွက် ရှုပ်ပွနေသော ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် သီဆိုနေကြခြင်း။ ကန့်လန့်ကာတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေနှင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် အစီအစဉ်စာရွက်များက ဤအရည်အချင်းစစ်ဆေးပွဲကို ပိုပြီး သရုပ်ပီပြင်နေစေ၏။ ဖေဖေနှင့်အတူ အနီရောင်ဖုံခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်က နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ နောက်ဆုံး နံပါတ် ၆၄၊ ကျွန်မ အလှည့်ရောက်သည်။ ကျွန်မ ဇာတ်စင်ပေါ် တက်သွားသည်။ ခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံမရဲဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းရပြီး ဆိုပုံဆိုပေါက်ကို မေမေ သင်ပေးထားသည့် စွဲမက်စရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြသည်။ အားလုံးပြီးသွားတော့ အကသင်ဖို့ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပြန်ခေါ်ကြပြန်သည်။ ဇာတ်စင်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက်ဖြင့်ပင် ကျွန်မ တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် ကြိုးစား ကပြလိုက်၏။

ထို့နောက် ပြန်ခေါ် စာရင်းထဲတွင် ကိုယ့်နံပါတ် ပါ၊ မပါကို ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်နေမိ၏။ '၁၂၊ ၂၉၊ ၃၀၊ ၄၄၊ ၅၁၊ ၅၆၊ ၆၄၊ ၈၉...' ဇာတ်စင်အလယ်မှာ ရပ်ပြီး အားနှင့်မာန်နှင့် ကြေညာနေသော ပုပုပျပ်ပျပ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဒါရိုက်တာကြီး၏ အသံ။ ကျွန်မ ထမခုန်မိအောင် မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ကားဖြင့် ပြန်လာတော့ အိမ်ရောက်ခါနီးအထိ ကျွန်မ အိပ်လိုက်လာသည်။ စမ်းသပ် စစ်ဆေးပွဲအဖြေ ဘယ်လိုထွက်လာမည်ကို ကျွန်မ မအောင့်နိုင်လောက်အောင် သိချင်နေပြီ။

ပြဇာတ်ထဲမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုပါဝင်ခွင့်ရသွား

သလဲဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ တိတိပပ ရှင်းမပြချင်။ ကျွန်မ ပါဝင်ခွင့်တော့ ရလိုက်၏။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မသည် စန္ဒရားတီးတတ်သူမို့ ကျွန်မ ကပြရမည့် ဇာတ်ကောင်နေရာကို ရခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိသည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲရရ၊ ကျွန်မကတော့ ပထမဦးဆုံး လေ့ကျင့်ချိန်မှာပင် ‘အမာရီလစ်ခ်’ ဆိုသည့် ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ပါဝင်ကပြရလေသည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က နောက်ရက်တွေမှာ လေ့ကျင့်ဇာတ်တိုက်ဖို့ အစီအစဉ် စာရွက်တွေ ဝေသည်။ သူဝေသော အစီအစဉ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လောက် မကျေမချမ်းဖြစ်မိသည်ကို အမျိုးသမီးကြီးသိရှာမည် မဟုတ်။ အစီအစဉ်အရ မေလအတွင်း တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်နှုန်းဖြင့် ၁၆ ကြိမ် လေ့ကျင့်ကြရမည်။ ထိုအထဲတွင် လေးကြိမ်သည် တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ လေ့ကျင့်ရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်မိသည်။ သည်ဒါရိုက်တာတွေ တော်တော်ဒုက္ခပေးသည်။ သည်ဒါရိုက်တာများက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် သရုပ်ဆောင်ခြင်း ဆိုသည့် ကျွန်မ မြတ်နိုးသော အလုပ်ကို လွန်ဆွဲရွေးချယ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်လေပြီ။ သည်

ပြဇာတ်ကို ကျွန်မက စွဲမက်နေပြီးသားဆိုတော့ ကျွန်မ အတွက်ပေးမည့် ဇာတ်ညွှန်းမိတ္တူကို မျှော်လင့် တောင့်တနေခဲ့သည်။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ကျွန်မ ပြောရမည့် စကားတွေ သို့မဟုတ် ဆိုရမည့် သီချင်းတွေကို ကျက် မှတ်ချင်လှပြီ။ 'ဒီပြဇာတ်ထဲမှာ နင် ဆက်ပြီး ပါဝင် ထိုက်တယ်၊ နင်ဟာ အမာရီလစ်ခဲဖြစ်နေပြီ၊ ဒီ ရတောင့် ရခဲ အခွင့်အရေး အားလုံးကို နင် စွန့်ပစ်တော့မလို့ လား' ဟု ကျွန်မ နှလုံးသားက ဟစ်ကြွေးနေ၏။

ကျွန်မ ပြဇာတ်ထဲမှာ ပါဝင်ချင်သည်။ ပါဝင် ချင်လွန်းသဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည်။ ပြဇာတ်ထဲ မှ ထွက်လိုက်ဖို့ လုံးဝ အားမထုတ်။ ကျွန်မ ကပြရမည့် ဇာတ်ကောင်နေရာကို ကျွန်မ ချစ်နေပြီ။ နောက်ပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေကို ချစ်နေပြီ။ ကျွန်မက သရုပ်ဆောင် ငွေကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် ဖြစ်နေပြီ လေ။

နောက်ဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့ ဇာတ်တိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ လျှောက် သွားသည်။ ခုတော့ ကျွန်မ သိနေပြီ။ ကျွန်မ၏ ရွေး ချယ်မှုသည် မှားနေပါကလား။ ကျွန်မသည် ဘာသာ ရေးနေဖြစ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားကျောင်းသို့ သွား၊ ဘုရား ဝတ်ပြုဆုတောင်း၊ အိမ်မှာ ငြိမ်းငြိမ်း

ချမ်းချမ်း နားနေမည့်အစား ဇာတ်စင်ပေါ် တက်ပြီး ကျွန်မ မသိသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ရှေ့မှာ ရင်ဖွင့် သီချင်းဆိုပြရပေဦးမည်။

ထိုအခိုက်၊ ထိုတဒင်္ဂါကလေးမှာပင် တည်ငြိမ် သော ထိုအသံသေးသေးကလေးကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်း ဒီအမှားမျိုး နောက် ထပ် ဘယ်တော့မှ ကျူးလွန်မှာမှ မဟုတ်တော့တာ”

ကဲ နောက်နှစ်နှစ်အကြာ ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ် အရောက်တွင် ကျွန်မ အစမ်းသပ် အစစ်ဆေး ခံရပြန်ပြီ။

“မင်း သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ရုံပေါ့” မိန်းက လေးတွေထဲမှ တစ်ယောက်က ပြော၏။ “မင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မျက်စိကျနေရင် သူနဲ့ အပြင်မှာ တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း မင်းက စပြောရမှာ ပေါ့”

သူက ကျွန်မ အရူးအမူးချစ်နေမိသည့် နောက် ဆုံး ကောင်လေးအကြောင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ စကားကို တခြားမိန်းကလေးအားလုံးက ခေါင်းညိတ် သဘောတူကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာပြန်ပြော မလဲဆိုပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

သူ့ အကြံပေးချက်က တော်တော်ကြီးကို အဆင်ချောလွန်းနေသည်။ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ ကောင်လေး လက်ချင်းချိတ်ဆွဲပြီး ကျောင်းပရဝဏ်ပြင်ပ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေကြပုံကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လာလောက်အောင်ပင် အဆင်ချောနေသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဟဲ့၊ ငါတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတရားအရဆိုရင် ဘုရားသခင်က ငါတို့ကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်မချင်း ကောင်လေးတွေနဲ့ အပြင်ထွက်မလည်ရဘူးလို့ ပညတ်ထားတယ်” ဟု ကျွန်မက ရှင်းပြရသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သိပ်မဝေးကွာသေးသော နှစ်များတုန်းက ကျွန်မ ပါဝင်ကပြခဲ့သော ပြဇာတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ပြုလုပ်ခဲ့သော ရွေးချယ်မှု အကြောင်း ပြန်လည်သတိရမိ၏။ ကြည်နူးဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ် ရောပြွမ်းနေသော အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကလေး။ ကျွန်မ၏ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ကို ပစ်ပယ်ပြီး ဝါသနာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့မိသည့်အတွက် လိပ်ပြာမသန့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရမိ၏။ ၎င်းဖြစ်ရပ်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့

သလဲ။ ခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ကျွန်မ ယုံကြည်သက်ဝင်သည့် တရားတော်ထဲ တွင် ကျွန်မအား သွန်သင်ဆုံးမမည့် လမ်းညွှန်ချက် တွေ၊ ပညတ်ချက်တွေ ပါဝင်နေသည့်အတွက် ကျွန်မ မှာ ပြစ်မှုကင်းပြီး နောင်တရစရာလည်း မရှိပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ တချို့က အချုပ်အချယ်၊ အတား အဆီးများဟု သဘောထားသော အဆိုပါပညတ်ချက် များက ကျွန်မအတွက် လိုအပ်သော ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်လွတ်လပ်မှုကို ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

The Best Kind of Freedom by Carolyn Berg

ပြီးပြည့်စုံသူဆိုတာ မရှိ

NO ONE'S PERFECT
SUZANNE BERTRAND

‘ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’ ကျွန်မ စာဖတ်စွမ်းရည် ညံ့နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦးထံ ပြသရန် မေမေက ကျွန်မအား ခေါ်သွားသောအခါ ကျွန်မ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော စကားလုံးများမှာ ၎င်းစကားလုံးများ ဖြစ်၏။

ကျွန်မအသက် ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီ။ ကျောင်းနေလာသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာ စာလုံးပေါင်းအခက်အခဲဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် စာလုံးပေါင်းကိစ္စသည် သည်လောက် ခဲရာခဲဆစ်ဖြစ်နေရပါလိမ့်ဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်မက စာရေးခြင်းကို မြတ်နိုးသည်။ နားထောင်ရတာတော့ လွယ်သည်။ သို့ပေမဲ့

ကျွန်မ ဖတ်သွားတာတွေကို တစ်ချက်မှ နားမလည်။ သဘောမပေါက်။ နောက်ပြီး ကျွန်မက နဂိုကတည်းက ခပ်အေးအေးနေတတ်သူဆိုတော့ ကျွန်မမှာ အခက်အခဲ တွေရှိနေကြောင်းကို ဆရာ၊ ဆရာမတွေ သတိမပြုမိကြ။

ကျောင်းကပေးလိုက်သည့် အိမ်စာတွေ လုပ် ရာ၌ မေမေက ဝိုင်းကူရှင်းပြပေးသည်။ သို့တိုင် တစ် နေ့စာ အိမ်စာတွေ ပြီးမြောက်ဖို့ ညစဉ်ညတိုင်း သုံးနာ ရီလောက် အချိန်ယူနေရတော့ မေမေစိုးရိမ်လာသည်။ ကျွန်မမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဟု သူ ပူပန် လာသည်။ ကြာတော့ ကျွန်မ ကျောင်းတက်ရတာ စိတ်ပျက်လာသည်။ ကျောင်းကို မုန်းလာသည်။ သို့ ပေမဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို မျိုသိပ်ထားခဲ့သည်။ မေမေက ကျောင်းဆရာတွေကို အပြစ်တင်လာသည်။ အိမ်စာတွေ ပေးတာ များလွန်းသည်ဟု။ အခြားမိဘ တွေက ကျွန်မ မေမေလို တစ်ယောက်မှ မပြောကြ ကြောင်း သူတို့က ပြန်ပြောကြသည်။

အတန်းထဲမှာ ထပြီး စာဖတ်ပြရတာ တော် တော်ကြီး စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စရာ ကောင်း သည်။ ကျွန်မ အမှားတစ်လုံးဖတ်မိလျှင် တခြားစာ သင်သားတွေက ထိုစကားလုံးကို ဝိုင်းအော်ပြီး ပြင်ပေး ကြသည်။ သူတို့အော်ပုံက ကျွန်မကို တစ်တန်းလုံး

က ဝိုင်းဝန်းအော်ငေါက်နေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မအနေဖြင့် စိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး တိုက်တွန်းကြသည်။ စိတ်ကုဆရာဝန်မက ကျွန်မတွင် ပြန်ကြားမှုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာ ရှိနေသည်ဟု ရောဂါဖော်သည်။ ၎င်းရောဂါကို စာဖတ်စွမ်းရည်ချို့ယွင်းနေခြင်းဟု သူက ကင်ပွန်းတပ်သည်။ ကျွန်မ မိဘများအနေဖြင့် ကျွန်မအတွက် ကျူရှင်ဆရာမတစ်ဦး ငှားပြီး စာဖတ်စွမ်းရည် မြှင့်တင်ပေးဖို့ စိတ်ကုဆရာဝန်မက အကြံပေးသည်။ နောက်ပြီး ကျွန်မ နားမလည်လိုက်သည့် စာများကို ထပ်မံရှင်းပြပါရန် ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမများအား မေတ္တာရပ်ခံဖို့လည်း ကျွန်မကို မှာကြားလိုက်၏။ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းသည် အဓိက သော့ချက်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မ ဖတ်သည့် စာများကို နားလည်သဘောပေါက်ရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လေ့ကျင့်ယူဖို့ လိုအပ်သည်တဲ့။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျူရှင်ဆရာမက စာပြပေးသည်။ ကျွန်မ အသံထွက်များ လေ့လာဆည်းပူးနိုင်အောင် သူက စကားလုံးများရေးထားသည့် ကတ်ပြားကလေးတွေကို ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ထောင်ပြ

သည့်နည်းကို သုံးသည်။ ထို့ထက် ပိုကောင်းသည် ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချစိတ်ကို ရိုက်သွင်းပေးခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ကျွန်မ တော်ကြောင်း သိသာစေသည့် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခွင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းက စီမံပေးသည့် 'မွမ်းမံ' သင်တန်းက အိမ်စာတွေ ပြီးမြောက်အောင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စာမေးပွဲများအတွက် နေ့စဉ်သင်ကြားခဲ့သည့် စာများကို ဘယ်လို ပြန်လှန်လေ့လာကျက်မှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သင်ပေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက အတန်းစာတွေ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ဖို့ ကျွန်မအား အချိန်ပိုပေးကြသည်။ ညညဆိုလျှင် ဖေဖေနှင့် မေမေက ကျွန်မ၏ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲမှ စာတွေကို အသံထွက် ဖတ်ပြသည့်နည်းဖြင့် သင်ခန်းစာများကို ကျွန်မ ပိုပြီး နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ဝိုင်းကူကြသည်။

ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ကျွန်မအတွက် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူ့နာမည်က ကက်ထရီနာ။ သူက အတန်းထဲမှာ စာ

အတော်ဆုံး မိန်းကလေး။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူက ကျွန်မထံမှ အကူအညီတောင်းလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့အတန်းကို အုပ်စုလေးစု ခွဲပြီး တစ်အုပ်စုစီ မှာ ပါဝင်သည့် လူတွေကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်နေသံ ကြားရသောအခါမှာတော့ ကျွန်မ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေ ပို၍ ကြီးထွားလာတော့၏။ သူက ဂျက်ကော့ဘ်၊ အဒမ်၊ ကက်ထရီနာ၊ ဘော်ဘီ၊ ဂျင်မီနှင့် ကျွန်မတို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ပြီးမှ

“သူတို့ကိုတော့ တို့အတန်းထဲမှာ စာအတော် ဆုံးတွေလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

တစ်နေ့ သိပ္ပံအတန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ဆရာမ မစ္စစ်မင်ချာကာက အဲလ်ဘတ် အိန်စတိုင်းအကြောင်း ပြောပြသည်။ အိန်စတိုင်းတွင် စာဖတ်ခက်ရောဂါ ရှိ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စာကို ဖတ်ပြီး နားလည်ဖို့ များစွာ အခက်အခဲတွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး မဟာပါရမီရှင်တွေထဲ မှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း...

“လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံသူ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ လူတွေကို မနောက်ကြ၊ မပြောင်ကြ ပါနဲ့၊ နောက်ပြီး မင်းတို့မှာ အခက်အခဲတွေ့နေရင်

ဖွင့်ပြောဖို့ မတွန့်ကြပါနဲ့”

ဟု ဆရာမက ပြောပြပါသည်။

သူ့စကားလုံးတွေ ကျွန်မကိုယ်ထဲသို့ တလိမ့်
လိမ့် လှိမ့်ဝင်လာပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ် စွဲမြဲ
နေပါသည်။ ဆရာကြီး အိန်စတိန်းတွင် စာဖတ်စွမ်း
ရည်ချို့တဲ့သည့်ရောဂါ ရှိခဲ့သည့်တိုင် သူသည် ကမ္ဘာ
အကျော်ဇေယျပါရမီရှင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပါကလား။ သည်
အကြောင်းကို သိရခြင်းက ကျွန်မကို ပြောင်းလဲစေခဲ့
ပါသည်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစား
တွေးခေါ်ရာ၌ ဘယ်လို စဉ်းစားတွေးခေါ်ရမည် ဆို
သည့် ခံယူချက်ကိုပါ ထာဝစဉ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့
ပါသည်။ ။

No One's Perfect by Suzanne Bertrand

မိမိသာ အခရာ

JOLLY GREEN GIANT MARGARET C. PRICE

“ဟေး ဂျော်လီ”

“ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဂျော်လီ ဂရင်း ဘီလူးကြီးလေ”

“ဂျော်လီ တောင်ကြားလမ်းမှာလေ၊ ဟေ ဟေ ဂရင်း ဆိုတဲ့ ဘီလူးကြီး ရှိပါသလေ” မခံချို မခံသာ ဖြစ်အောင် ပြောကြသည်။ နောက်ပြောင်ကြသည်။

ကျစ်ဆံမြီးကလေးတွေနှင့် ခုန်ပေါက်နေသော ကောင်မလေးတွေထံမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော စကားလုံး တွေ။

သူတို့ကလေးတွေ၏ အသားအရေက လှပ ချောမွတ်နေ၏။ စိစိရီရီ ညီညာသော သွားကလေးတွေ ပေါ်မှာ ထိန်းချုပ်ထားရသည့် အထိန်းအစွပ်တွေ မရှိ၊ သူတို့သည် ကက်ဆဒီ အတန်းကျောင်းမှ အတန်းဖော်

ချာတိတ်မတွေ။

ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးရေစက်များက ကျွန်မ၏ အဝါ-အနက် ကျား မိုးကာအင်္ကျီပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့် လျှောဆင်းနေသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သေးသေး ငယ်ငယ်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် ကိုယ်ကို ကြိုးစားပြီး ကျုံ့ပစ်သည်။ ကံကောင်းထောက်မလျှင် ကျွန်မ ကွယ် ပျောက်သွားကောင်း ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံ မှတ်ထားသည်။

နွေးထွေးသော နွေဦးလေထဲတွင် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံကလေးတွေ လွင့်ပျံလာ၏။ အပြစ်မဲ့သော တခစ်ခစ် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးတွေသည် တီးတိုး စကားသံများအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ‘ဂျော်လီ ဂရင်း ဘီလူးကြီး’ ဆိုသော စကားလုံးများသည် ပန်း ရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပြောင်ပြောင်ကလေးတွေ ဆိုး ထားသည့် နှုတ်ခမ်းများကြားမှ လွတ်ခနဲ ထွက်လာ သည်။ သူ၏ ရေရွတ်နေပုံက သာမန်ကာလျှံကာနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်။

ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူအရွယ် အစားထက်ကြီးသည့် ပဲစိမ်းဘူးပေါ်မှာ ကပ်ထားသည့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဘီလူးရုပ်ကြီးအဖြစ် ပြန်ပြီး မြင် မိ၏။ ထိုပုံက ပဲစိမ်းဘူးကြော်ငြာထဲမှာ ပါသည့် ပုံ